

پند لرونکی کیسی

Ketabton.com

کال ۱۳۹۹

راتولونکی: روح الله روحانی

پند لرونکې کیسې

کال ۱۳۹۹

راتولونکې روح الله روحانی

بسم الله الرحمن الرحيم

سريزه

له لوي توانا خداى ج خخه ډير شکر گزار يم چې ماته
بيا هم د کتاب ليکلو تواناي راوبښله .
لکه خنګه چې پدې کتاب کې مې مختلف پند لرونکې
کيسې ليکلې او راټول کړې دي نو که چيرته کوم
مشکل وو نو هتما له مونږ سره شريکه کړئ ترڅو
بيا راتلونکې کې بيا تکرار نه شې . په دغه کتاب
په ليکلو او د پند لرونکو کيسو په ټولولو کې د ټولو
مرستې او همغږي خخه نړۍ نړۍ مننه کوم او په
حاصتا د پلار جان خخه يې چې زه کتاب ليکلوته
تشويق کړم او له گران ماما جان (مولانا صاحب فيض
محمد محمد) نه هم يوه نړۍ مننه کوم چې په کيسو
او ناولونو کې يې مرسته وکړه او له محمد ايوب ارمانى
خخه هم مننه چې د کيسو په ترتيب او ډيزاين کې
لارښونه وکړه او يو څو کيسې راته ډالۍ کړي

راتولونکې او ليکونکې روح الله روحانى

د اړيکې شماره +93775148889

دالی

ټولو لوستونکو ته چې کتابونه
لولې او کتاب سره مینه لري

د عاشقې جالبه کيسه!

يو هلک په يوې ديندارې نجلی ميين و، څه موده
پس نجلی بل چا سره واده وکړ، هلک د غمونو په
سمندر کې ډوب شو، د ژوند شيبې ډيرې ترخې
شوې، بالاخره په ډير همت نجلی ته يې يو ليک
واستوو، گراني! ډيره هڅه مي وکړه، چې واده درسره
وکړم، خو د قسمت کرښو ناکام کړم، په خپل ژوند
پورې تنگ شوی يم نور نه غواړم، چې له تا پرته
ژوندی پاتي شم، خو يوه هيله مي ومنه، صرف يو
ځل د ملاقات چانس راکړه، تينگار نه کوم، هره
پريکړه مو ماته د منلو ورده،

نجلی ډيره دينداره او هونبسياره وه، هغې ورته وويل:
عمر فاروق رضی الله عنه پسې پوره څلويښت ورخې
په جماعت سره لمونځ وکړه، بيا، چې هرځای ستاسو
خوښ وي هلته به لیده کاته وکړو.

هلاک خبره تاييد کړه او نجلی دکور مخه خوشې کړه،
 پوره خلويښت ورځې وروسته نجلی هلاک ته ليک
 واستوو: که مو زما وړانديز ترسره کړی وي؟ بيا د
 ملاقات لپاره چمتو یم، خلويښتو ورځو پابندو
 لمونځونو په هلاک سخته اغيزه کړيوه.

نجلی ته يې په ځواب کې وليکل: زما په زړه کې
 ستا مينه وه، خو اوس مې په زړه کې د الله حقيقي
 محبت ځای نيولی، زما او ستا لارې جلا دي، نجلی
 دا پيښه ټکي په ټکي خپل خاوندته واوروله، خاوند
 يې عمر فاروق رض عنه ته کت مټ ورسوله، هغه
 رضي الله عنه وويل: الله ج رښتيا ويلي: له شک
 پرته لمونځ انسانان د بدکاريو منع کوي.

نو اې وروره له دې وروسته لمونځ قايم کړه، که خدای
 ته منظوره وه، تا به هم د الله (ج) له مينې برخمن
 شې .

پای

د مینې درناوی «له پندډه ډکه کیسه»

یوه هلک له یوې نجلۍ سره ډېره زیاته مینه درلوده،
په مرکه ورغی، نجلۍ هلک ته وویل: کوم معاش چې
ته په یوه میاشت کې اخلې، نو زما د یوې ورځې د
لگښت په اندازه دی، نو څنگه تمه لرې، چې درسره
واده وکړم؟ هلک وویل: زه له تا سره ډېره زیاته مینه
لرم او غواړم، چې درسره واده وکړم.

نجلۍ وویل: څه لار شه، یوه بله پیدا کړه.

له لسو کلنو تېرېدو وروسته، په ناڅاپي ډول هلک او
نجلۍ سره مخامخ شول، نجلۍ هلک ته وویل: اوس
مې له یوه ځوان سره واده کړی دی، چې معاش یې
ستا د معاش لس برابره دی، د دې خبرې په اورېدو
د هلک له سترگو څخه اوښکو د گربوان په لور لارې
جوړې کړې، په همدې حال کې د نجلۍ خاوند راغی
او هلک ته یې وویل:

رییسه ! تاسو دلته یاست، تاسو به خپلې مېرمنې ته ور وپېژنم . خاوند خپلې مېرمنې ته وویل : دا زموږ رییس دی، ډېر وخت مخکې په یوې نجلی باندي مین و او هماغې مینې ته د درناوي په خاطر یې تر اوسه پورې واده نه دی کړی.

که چېرې نجلی ورسره واده کړی وای، نو ډېره به نېکمرغه وه . د نجلی خوله بنده شوه او هېڅ یې هم ونه ویل، نو خبر اوسئ، چې هرڅه بدلون کوي، پخواني حالات په خپل حال نه پاتې کېږي، یوه ورځ کاریگر و، اوس د شرکت رییس دی.

هېڅکله په ځان کې کبر او غرور مه پیدا کوی او نورو ته په کمه سترگه مه گورئ، ځکه چې هرڅه تېرېدونکي دي.

د زمانې څرخ تاوېږي او لوړې او ژورې را څرگندوي.

پای

د مينې په نوم هوس

يوه انجلۍ چې حسنات نومیده
کله چې دا کوچنې وه پلار يې وفات کيږي
دوه وروڼه يې درلوده
دا انجلۍ مور په ډېره ناز لويه کړي يې او ډېره
بنايسته هم يې
د حسنات د کور په څنگ کې يو پارک يې چې دا هر
مازديگر هغه پارک ته ځي
يو ورځ په همدې پارک کې د شمس په نوم هلک چې
ډېر پيسه دار يې او خپل په پيسو ډېر مغروره او بې
لاره يې دا ورسره مخ کيږي
خو دا همداسې بې تفاوته يې څنگ نه تيريږي
د شمس نظر په دې لگي او تر نظر لاندې نيسي
شمس سبا ته بيا دې پارک ته راځي
گورې چې حسنات بيا راغلي همداسې ترڅو ورځو
شمس مکرر راځي پارک ته او حسنات ته د لري
گورې .

او حسنات هم ده ته متوجې کيږي
آخر يو ورځ شمس زړه کوي او خواته د حسنات
راځي او همداسې سلام کوي بيا پوښتنه کوي چې
همدې شاوخوا کې اوسېږي ؟
حسنات هم ورته جواب ورکوي
خو بلاخره دوی يو بل سره معرفي کيږي او هره ورځ
سره پارک کې گوري
د حسنات په زړه کې مينه ورته پيدا کيږي خو د
شمس په زړه کې هوس ددوي يو بل سره کتل دوام
پيدا کوي
حسنات ته يو بل هلک مرکه (طلبگاري) کوي چې
هغه هلک تحصیل يافته او د ډېر ښه کورنۍ نه يې
د حسنات مور راضي کيږي او خپل خوښه خرگندوي
يوازې خپل د لور نه د هو په تمعه يې
حسنات چې خبريږي د مرکې نه مور ته وايي زه يې
نه کوم مور يې خفه کيږي .

حسناټ په سبا شمس ته وايي چې داسې مرکه
راغلي راته
خو زه پرته له تا بل چا سره واده نه کوم ځکه زه ستا
سره مينه لرم
شمس ورته وايي چې نا د مور زړه دي مه خفه کوه او
د واده لپاره هو ووايه حسناټ حېرانه کيږي او په ژړا
کيږي ورته چې ولي ته زما سره مينه نه لري ؟
شمس ورته وايي ليونۍ ما کله ستا له مينې انکار
کړی او کله ما وويل چې زه تا پريږدم ؟
خو ته کوژدې لپاره هو ووايه خو وعده کوم درسره
چې زه تا هغه هلک ته نه پريږدم
خو حسناټ هم خپل د مور د زړه لپاره هو وايي
بلاخره کوژده کوي خو هلک سره د کوژدې وروسته
هيڅ خبري نه کوي بلکې شمس سره خبري کوي
نامزاد يې ورته وايي ته ولي ما سره خبري نه کوی ؟
حسناټ ورته وايي زما نه خونبيري چې واده نه
مخکې داسې خبري کوم نامزاد يې وايي چې حتمن
اوس به شرميږي ځکه خبري نه کوي خو دومره جدي
يې نه نيسي .

خو بلاخره واده يې نيږدې کيږي حسنات شمس ته
وايې چې واده مې نيږدې دی زه نه شم کولای هغه
سره واده وکړم
شمس ورته وايې چې ته د واده وکړه بيا نور ماته
پريږده خو حسنات هم واده کوي
حسنات چې دده په مينه کې ډېره ږنده شوي يې څه
چې شمس وايې هغه مني
د واده په شپه ورته وايې چې زه د هوتل شاوخوا کې
يم تشويش مه کوه خو هوت ته ځان خاوند ته تسليم نه
کړي ځکه ته زما مينه يې
حسنات هم د واده په شپه ځان په مريضې اچوي او
خاوند ته وايې چې ماته نيږدې نشی
کله چې خاوند غواړي دې ته نيږدې شي دا ځينې
لري کيږي په تمثيل سره
خاوند هم وايې سمه ده مه ډارېږه زه تا درک کولای
شم ته نوي کور ته راغلې يې ځکه درته سخته ده خپر
هر څه به د وخت په تېریدو سم شي .

خو چې کله هم خاوند غواړي دې ته نیږدې شي دا
داسې تمثیل کوي چې خاوند یې ځینې لري کیږي
وايې مریضې لرم یا جادو را باندي شوی خواښې او
خاوند یې دا بیایې ډاکترانو ته ملایانو ته خو دا بیا
هم هغسې یې

آخر یو ورځ شمس ورته زنگ کې وايې کله چې دي
خاوند وظیفې ته ځې خان تیار که زه درپسې راځم
او بیایم دي

حسانت چې هم ددې شپې په تمعه یې خان تیاروي
او د خاوند د وتلو سره سم سهیل راځې او حسانت
خان سره بیایې

خاوند چې راځې گورې بنځه یې نسته کور کې
مور کور ته یې زنگ وهي هلته هم نه یې هر ځای
پلتي حسانت نه پیدا کوي

دې کې درې ورځې تیرېږي په څلورمه ورځ د تورو
شیشو موټر درېږي او حسانت د موټر نه لاندې خطا
کوي

شمس چې کله دا خان سره بوولي یې خپل ملگري هم
خبروي او په گډه په دې تجاوز / تپری کوي .

او د خو ورڅو وروسته چې په ډېر بد حالت کې يې
دا د مور وړ مخکې د موټر نه لاندې خطا کوي
خاوند او کورنۍ يې خبريږي
دا شفاخاني ته بيا يې هلته ډاکټران ورته وايي په
دې تجاوز شوی او کله چې هوش کې راځي نو هر
څه وايي خاوند يې هم هغه شفاخانه کې طلاق
ورکوي ځکه وايي که مړه دي کړم په يو ځل به مړه
شي
خوزه تانه وژنم طلاق درکوم تر څو هره شپه مړه
شي
څه وخت وروسته يې خاوند بله بڼه کوي
او هغې سره بڼه ژوند شروع کوي او امريکا ته ورسره
ځي
حسانات چې خپل ژوند خراب کړی يې کورنۍ هم
ځينې لاس اخلي او يوازې د ټول عمر لپاره پاته
کيږي چې هم د الله (ج) ته شرمنده کيږي هم خپل
کورنۍ او خاوند ته
او هره شپه خپل د مرگ دعا کوي

نوټ : نو په هري مینې باور مه کوی ځکه چې ډېر د
مینې تر عنوان لاندې ستاسو ژوند سره لوبه کوي او
ژوند مو خرابوي

که څوک درسره مینه ولري نو نکاح کوي که نکاح
نشي کولای نو هیش کله درسره مینه نه لري بلکې
وخت تېروي یا هم درنه گټه اخلي ژوند سره دي
لوبه کوي

د مینې او هوس تر منځ توپیر دا دی چې مینه
درسره ولري ضرور نکاح کوي که نکاح نشي
پای

لنډه کیسه

شپې ناوخته وو مسج راغی سلام سنگه یی ومی
ویل خه یم شکر تاسو سوک وی سلگی یم د خوست
ولایت ما ویل خه ډیر بڼه خبری مو اوږدی شوی
خو جلی راباندی ډیره خوږه ولږیده شپې تر ډیره
ناوخته مو خبری وکړی په دی کی شپې ورخی
تیری شوی د سلگی ما سره مینه پیدا شوه.
زما هغه سره یو کال مو د خبرو وشو یو بل ته ډیر
گران شو یو شپه سلگی زنگ ووهو میسج ته راشه
ویل می خه چی راغلم ویل نن درته یو حقیقت وایم
ما ویل سنگه؟
ویل دوه کاله مخکی می زه پلار په لس لکه کلداری
دیو ماشوم په نوم کړی یم او د هلك پلار غواړی زما
واده وکړی.

نو زه حيران يم سه وکم هلك نوي دي ۱۱ کالو شو
او سلگي به د ۲۰ کالو وه خو ډير مو سره وژړل سو
ورځي ورسته د سلگي هماغه
هلك سره واده وو دوه ورځي ورسته يي له ما خدای
پاماني واخيسته او لاره ورسته د واده يو مياشت
به تيره شوي وه د يو شماری نه زنک راغلي ويل
سلگي

يمه وس د خسر کور کی يم نشم کولی درسره
وغږېږم او د واده عکسونه می درولېږل وه يي گوره
او
تر مرگه يي له خان سره وساته موبایل بند شو خلور
کاله وشو همداسی لاره بيا می پيدا نکره نن شپه
باران وو سگرت په لاس کلاری د سرک په غاړه
روان وم چی رایاده شوه هر چيرته چی وسي الله دی
خوشحاله لره عمر يي ډير شه

يوه خندوونکې

انجلی د باران په لیدو یو ځل په ژړا کیږي
ددې لپاره چې یو هلک ورته ویلې وو: چې دومره
مینه

درسره کوم لکه د باران شاخکې!!!
یو هلک د ښار په یو هوټل کې په ساعتونو سگریټ
څکوي

او د هغه ځای نه نه پورته کیږي
یوازې ددې لپاره چې یوې انجلی په آخر ځل د
هغه سره په هغه ځای کې ملاقات / لیدنه کړی
وه!!!

یوه ناوې د واده په شپه د بې نهایت مینه کوونکې
خاوند

په سینه سر ایږدي او سترگې نم جنې کیږي د هغه
هلک لپاره

چې ددې سره هیڅ مینه نه کول!!!!
یو مشر د دفتر یوه هوښیاره , لایقه ذهینه انجلی
یوازې ددې لپاره د دندي نه لري کوي او د دندي نه
ورته منصرف کیږي

چې ددې انجلی خهره هغې انجلی ته ورته وه
کومې چې ورسره بیوفایې کړې وه!!!!
یوه بنځه خپل د کوچني زوی سره مکتب ته د تلو
په وخت کې ناخاپه
سترگې یې په هغې ماشومې لگېږي چې یو وخت
د هغه ماشومې پلار ورته ویلې وو که زموږ لور یو
وخت وشوه نو سترگې به یې تاته یې او پوزه به
یې ماته یې نو دا همداسې هلته فکر کې چې او
سترگو کې اوبنکې راخې!!!!
یو ذهین پوه هلک یوازې ددې لپاره ملک پریږدي او
مسافر کیږي
چې هغه هلک خپل مینه حاصله نه کړه
او دلته په اوسیدو او هر ځای ته په لیدو هغه
انجلی ور یادېږي چې یو بلا خاطرې یې ورته د هر
څه سره پریښودلې!!!!
یوه انجلی یوازې ددې لپاره توره جوړه اغوندي
چې یو وخت ورته هغه چا ویلې وو چې دې ورسره
مینه درلود چې زما تور رنگ خوښیږي که څه هم
ورسره هغه څوک نشته!!!!

يو هلك په مکتب کې د حاضري اخيستو په وخت
کې
سکوت کيږي او د زړه درازه يې تيزيږي سترگې نم
جني کيږي يوازې ددې لپاره چې کومې انجلۍ سره
يې چې مينه کول
دده يوه شاگرده د هغې انجلې هم نومه ده!!!!
يوه انجلۍ د يو چا د يادولو وروسته هر ځل يوازې
يوه سندره اورې
يوازې ددې لپاره چې هغه هلك چې ددې سره مينه
نه کول خو دا يې مءينه کړه
هغه سندره د هغه د خوښې وه او دا په هغه سندره
کې د هغه يادونه لتوي!!!!
يو هلك مدام خې يو ځای دريږي او ټوله ورځ هلته
تېروي ددې لپاره کومې انجلۍ چې ده سره مينه
کول هغې به تل د خپل د اطاق له کړکۍ نه هغه ته
کتل کومه چې اوس هلته نشته!!!!

نو دلته او د نړۍ په هر ځای کې داسې کسان شته
چې مینه یې کړې او هر څه او هر ځای پورې یوه
خاطره نه یوه خاطره لري
او زړونه یې مات شوي .

لیکوال محمد ایوب ارمانی

ډیره مننه کوم ترې چې کیسه یې مونږ ته ډالۍ کړه
د له بریاوو په هیله

بې اختياره چغه

د اوړي ورځ وه. داسې ښکارېده لکه چې لمريوه نېزه له بلې ورځې زيات راښکته شوی وي. د زمکې مخ د گرمۍ له قهره چاودلی و. مرغانو د گرمۍ له زوره خپلې وزرې خوړندې نيولې او ژبې يې راوېستلې وې. ونو او ټولو شنېليو له ډېرې تندي خپل مخونه زېر کړي وو. ټکنده غرمه وه چې د سرو اوبو د څښلو لپاره د مالت چينې ته روان شوم. چينې رنې، يخې او خوږې اوبه درلودې. د مالت ټولې پېغلې به منگي په سر دلته راتلې او له دې ځايه به يې خپلو کورونو ته اوبه وړې. کله چې چينې ته ورسېدم، د مالت د ماشومانو، پېغلو او پېغلوټو گڼه گونه وه. په ډېره بېره د چينې په غاړه کېناستم. لپه مې له اوبو ډکه کړه او کله چې مې خپلې تېرې او چاودلې شونډې په اوبو کېښودې، نو د يوې پېغلې آواز مې تر غوږو شو چې وې ويل: «کتوری در واخه، په دې اوبه وڅښه لکه چې ډېر تېری شوی يې؟»

کله چې مې سترگې ورواړولې، د خوارلسم سپوږمۍ وه. د سپرلي تر ټولو گلانو بنايسته. سپين گرد مخ، تورې غټې خماري سترگې، هسکه غاړه او بڼکلی اندام. موسکۍ شوه او کتوری يې را اوږد کړو، اوبه مې له لپې توې شوې، سپک پاخېدم، تر اړخه يې ودرېدم او په لرځېدلو شونډو مې وويل: هو! ډېر تېرى شوى يم. کتوری مې ترې واخيست، اوبه مې وڅښلې او د مننې په ويلو مې بيرته ورکړ.

له چينې راوگرځېدم او د کور په لور مې مخه کړه. خو قدمه لانه وم تللې چې څه بل ډول چل راباندې وشو. اندامونه مې سست او کاواکه شول. وجود مې لړزې ونيو، تنده مې دوه چنده شوه او د دې تر څنگ مې په غوږونو کې انگازې خپرې شوې.

« کتوری درواخله، په دې اوبه وڅښه لکه چې ډېر تېرى شوى يې؟ ».

په ټوله لاره مې هغه مخ ته نېغه ولاړه وه. په ذهن کې مې د هغې تصوير جوړاوه او په غوږونو کې مې د هغې خبره گرځېده راگرځېده. هو! د پېغلټوب وږمو يې هر څه راسپړلي وو.

ټوله شپه تر گهيځه خوب رانه غی. سترگې مې د هغې د خماری سترگو بيا ليدو ته لېوالې وې. حواسو مې د يو نا آشنا شي سره جگړه کوله او زړه مې د سرپټي ديگ په شان خوټېده. ليونټوب ته نږدې شوی وم او ټوله شپه تر هغو د هغې د ښکلا او ښه سلوک د درياب څپو په مخه کړی وم چې چرگ بانگ وکړو، سپېدې وچاودې او له کټه را پورته شوم.

ننی ورځې کټ مټ د تېرې ورځې په شان تودوخه درلوده، خو زما د زړه تودوخه او تلوسه له تېرې ورځې څو چنده شوې وه. حواسو مې د هغې بيا ليدو ته غولی وهلې. دنيا راباندې تنور گرځېدلې وه. خو يو وخت داسې هم راغی چې نور مې تسکين نه کېده او د هغې د ليدو تنده مې په هېڅ شي نه ماتېده.

د هغې په يو وار کتو راباندې داسې څه چل شوی و چې زړه مې غوښتل له هغې سره بيا وگورم او د هغې خبرې واورم.

همدا وجه وه چې د هغې د ليدو لپاره مې د تلو اراده وکړه او د پروني وخت څخه لږ څه مخکې د چينې په لور روان شوم. په ټوله لاره مې د هغې خبره بې واره غوږونو ته راتله: «کتوری درواخله، په دې اوبه وڅښه لکه چې ډېر تېری شوی یې؟» چينې ته ورسېدم. کاته مې چې هغه تر ما رومبې له خپل کوچني ورور سره يو ځای رارسېدلې وه او داسې برېښېده لکه چې ماته سترگې په لاره وه. حلق مې وچ وچ شو. د زړه درزا مې زياته شوه او داسې مې احساسوله چې هغه زما د زړه درزا اوري. ورنږدې شوم. د هغې شونډې د سپرلي د غاټول گل غونډې رپېدې. آننگي يې سره شول او راپاڅېده. د هغې په بڼه کې د مينې څپې له ورايه ښکارېدې. زړه مې لکه توتي راته په چغېدو شو چې ورته ووايه ((زما ژوند له تاسره غوټه کيدل غواړي.

زه په ژوند کې له تا نشم جلا کېدی. که مرگ وي او
که خوشالي بايد سره يو ځای واوسو)). زړه مې دغو
خپو په مخه کړې و چې هغې زما د سوچونو لړۍ
و شلوله، موسکې شوه، په خپلو گلابي شونډو يې
ژبه رابنکله او ويې ويل:

- ستړی مه شې، راغلي.

ځواب مې ورکړ.

- هو! ژوندی اوسې.

هغې سترگې بنکته واچولې او د شونډو په چيچلو
شوه. لږ څه زړور شوم او ترې ومې پوښتل:

- ستا نوم؟

خندنې شوه، غاړه يې تازه کړه او ځواب يې راکړو:

- بنکلا.

بيا مې ترې وپوښتل:

- د کوم کلي يې؟

هغې په خیر خیر راته وکتل لکه چې زما په خپره
کې څه لتوي او بيا يې مخ خپل کلي ته واراوه او د
لاس په اشاره يې په پسته ژبه راته وويل:

- د هغه پورې کلي، هغه برجوره کلا چې وينې، هغه
زمونږ ده. هغې په بیره مخ را واراوه او له ما يې
وپوښتل:

ستا نوم او کلی؟ -

ځواب مې ورکړ:

- نوم مې روح الله دی او د بر کلي يممه.

بيا يې وويل:

- څه کار کوي؟

خواب مې ورکړ:

- د لسم ټولگي زده کوونکې يم.

هغې سور اسوبلی له خولې وويسته، بيا يې خپلې
لاړې تېرې کړې او ويې ويل:

- زه مې پلار له شپږم ټولگي څخه وويستم او پرې
يې نه بنوادم چې نوره زده کړه وکړم.

کله چې هغې دا خبره خلاصوله نو له لرې د پېغلو
يوه ډله د چينې په لور رانېکاره شوه. هغې خپلې
سترگې له ما سره وجنگولې او په بېرېه يې راته
وويل:

- سبا ته به حتمي راځي بيا به د زړه خواله کوو.

مخ يې واراوه او د منگي په ډکولو شوه او زه د کور
په لور روان شوم.

د نا اميديو په تيارو کې مې د امېد څه څرک شاني
لگېدلی و. خوشاله وم. د زړه تسل مې شوې و. تنده
مې لږ څه ماته شوې وه. هغه راته د مينې لاروی
برېښېده. خو هغه راته له يوې شتمنې کورنۍ څخه
مالومېده او دې مسلې لږ څه په فکر کې کولم. په هر
صورت زما مينه دې سرحد ته رسېدلې وه چې هېڅ
فاصله او ديوال يې نه مانه او بيا دې ليدو دومره
نږدې کړې وم چې خپل سر مې د هغې په سپين
مړوند احساس کړو او په زړه کې مې د مينې دوی
بله شوه. تر هغو مې په خيال کې له سپرغۍ سره د
مينې زنجيرونه غزول خو تر کوره راوړسېدم او کله
چې تيارې د ورځې رنایې په مخه کړه او خپل تور
خادر يې وغوراوه، نو بستر ته پورته شوم او ستونۍ
ستاغ وغزېدم. هغه مې تر سترگو کېده،

څه عجيبه شان خوښي مې حس کوله او په همدې
هکله مې له ځانه سره سوچونه کول او بيا هېڅ په
ځان پوه نه شوم چې څرنگه له ښکلا سره يو ځای د
مينې د ډک درياب توپاني خپو لاهو کړې وم:

ښکلا مې د ناوېتوب په ښکلو او سپينو جامو کې
ليده، په پالنگ ناسته وه، سترگې يې له شرمه
ښکته نيولي او زما د راتلو انتظار باسي.

ما هم د واده نوې جامې اغوستې او پالنگ ته د
پورته کېدو نيت لرم. ور روان شوم. شونډې مې
وچې وچې کېدې او ټول اندامونه مې آوار لړزېدل.
پالنگ ته پورته شوم، سالو مې پورته کړ، بې
اختياره يې غيږې ته ځان راوغورځاوه، ټينگه مې
ونيوه، د جکړو هلي مرغۍ په شان لړزیده او کله
چې مې خپلې تږې سپرې شونډې د هغې په گلابي
اونازکو شونډو اېښودې، د گاونډې کوتې وره تړق
وکړو. د خيالونو دنياگی مې درې وړې شوه،

نه پالنگ درک درلود، نه ښکلا د ناوایتوب په جامو
کې وه او نه ما نوې جامې اغوستې وې.

د بدن شخي مې ونيوه، ډډې مې له بستره راپورته
کړې، د لمر زرینو پلوشو د هسکو غرونو څوکې
ښکلولې او سترگو مې بیا هم د ښکلا د غټو زړه
رابښکونکو سترگو د شرق دیدن ته لارې څارلې، تر
هغو چې ټاکلی وخت راوړسېد او چینې ته روان
شوم.

ټوله لار په دې فکر کې وم چې څرنگه او په کومه
ژبه هغې ته د زړه غوتې اوسپرم. د خیالونو په دې
کشمکش کې ډوب وم چې تر چینې راوړسېدم او
سترگې مې په ښکلا ونښتې.

دا ځل چې هغې ته ورنږدې شوم نو د هغې اننگي
سره او سپین شول او داسې ښکارېده لکه د سپرلي
د گلاب گل چې له سهارني شبنم سره یوځای خوله
په خندا پرانستې وې.

له حيا نه ډکې سترگې يې زما په سترگو بڼخې
کړې او وې ويل:

- بڼه شو چې راغلي که نه نو.....

زه پوه شوم چې هغې څه غوښتل ووایې، خو له
شرمه يې خبره نيمگرې پاتې شوه. د بڼکلا دې
نيمگرې خبرې جرآت راکړو او ومې ويل:

بڼکلا رښتيا وایم ستا مينې ليونې کړې يم، ستا
په جدايې کې ځمکه ځای نه راکوي، خوب مې له
سترگو تښتېدلې او ذهن مې ستا د زلفو په تالونو
زانگي. هغې د سترگو لاندې کتل او په ډېر غور يې
زما خبرو ته غوږ نيولې و. يوه شېبه غلې وه، بيا
موسکې شوه، خپلې زلفې يې پورته و غورځولې او
د سر په اشاره يې هغې باغچې ته چې چينې ته
څېرمه پرته وه او اړخ ته يې زيارت و، د تلو بلنه
راکړه. هغه روانه شوه او کله چې باغچې ته پورته
کېده، نو څلورو خواوو ته يې وکتل او بيا ننوته.

زه هم ور روان شوم او کله چې د هغې په خپر پوره
ډاډمن شوم، نو ور ننوتم او د لومړي ځل لپاره مې
خپلې زيرې شونډې د هغې په پستو شونډو ور
بنځې کړې او تر هغو مې زبېنلې خو چې تنده مې
ماته شوه.

د زړه خواله مو وکره او په زړه خواله کې د هغې هوډ
راته تر خپله قوي بنکاره شو. د خنډ په نظر کې
نيولو وروسته يو پر بل پسې له باغچې ووتو. هغه د
چينې او زه د کور په لور روان شوم.

په دې توگه شپې او ورځې تېرېدلې او د ژوند
کاروان په تړپکو روان و. د هغې له خوږو خبرو
او مينې سره عادت شوې وم او لیده کاته مو په
باغچه کې د پخوا په شان کېده او بيا دې مينې
دومره ژوروالی پيدا کړی و لکه د يو تن هډوکي او
پوتکي.

يو له ورځو زښت سترې مالومېدم. په دالانه کې
 کت کې پرېوتم. له لږې شپې وروسته د درانه
 خوب مستو شپو له خانه سره يو ځای کړم. گورم
 چې د چينې په غاړه د ښکلا راتلو ته انتظار باس
 او سترگې مې د هغې د راتلو لارې څاري او کله
 ناکله به په خيال کې د هغې د ښايست په سپرل
 شوو گلونو ښخې شوې او د هغې د وصال په ميو به
 مست شوم. خو په هر صورت هغه را نه غله او زړه
 مې په گوگل کې په سوخېدو شو. کور ته را ستون
 شوم. ټوله شپه مې خپلې گناهگارې سترگې پټې
 نکرې او تر هغو د اندېښنو سيلاب له خانه سره په
 مندو کړې وم چې د سباوون روښنايي وځلېده، لمر
 خپلې وړانگې د زمکې په لور و غځولې او لکه ليونې
 او سودايې د سپرغې دوی د کور په خوا روان شوم. د
 لارې په اوږدو کې له يوه ملگري سره چې امان الله
 نومېده او په يوه ټولگي کې موزده کړه کوله مخامخ
 شوم. هک پک ور سره ودرېدم. له جوړ په خیر
 وروسته يې له خدا سره يو ځای له ما وپوښتل:

خیریت خو دی رنگ دې ژیر مالومیږي، عاشق
شوې خو به نه یې؟ له مصنوعي خدا سره یو ځای
مې خواب ورکړ:

ستا سترگې زېږې شوي.

یوه شپبه ولاړ وو او بیا وروسته د زړه خوالې لپاره
په هغه لور چې ما یې تکل کړې و، روان شوو. یو
له بل سره مو د ځوانۍ د ښکلو او تازه شپبو په
هکله خبرې کولې چې له لرې مې سترگې د ښکلا
دوی د برجورې کلا په وره ښخې شوې. وره ته مې
دوه سترگې څلور شوې وې، خو امان الله ته داسې
ښکارېده لکه چې د هغه خبرو ته غوږ غوږ یمه.

د سپرغۍ دوی د کلا له مخې تیر شو، خو د هغې
پته ونه لگېده. کله نا کله به مې خپلې سترگې
شاتو وړولې، گوندې که دیدن مو وشي، خو هغه
لکه د انځر گل نه مالومېده.

کله چې د امان الله دوي چم ته راورسیدو، هغه راڅخه جلا او زه د خيالونو په نړۍ کې چې هره شپبه مې سترگې د ښکلا دوی د برجورې کلا په وره لگېدې او هغه مې لیده چې زما په خوا گوري تر خپله کوره را ورسیدم.

زړه مې ډېر ناکراره و، له هېچا سره ناستې خوند نه راکاوه. د کوچنيانو شور او زوږ او آن خنداوې خو را باندي بدې لگېدې. او له هر څه نه زيات مې دې ته هڅه کوله چې د کورنۍ له ټولو غړو گوښه واوسم. غمونو او لتو مې ستونۍ لا پسې مروړه او خپل ژوند او راتلونکي راته نيمه خوا شان ښکارېده. د زړه توتي مې مړاوې و او لنډه داچې له هر څه بېزاره وم. روح او تن مې يو له بله سره په دې آخ او دب اخته و چې د پخوا په څېر د چينې په لور روان شوم. له لرې مې سترگې په ښکلا ونښتې. زښت خوشاله شوم، آن تر دې چې زړه راته ويل، ژر والوزه او تر اړخه يې ودرېږه، خو دا کار نا شونى و.

د سترگو په رپ کې ور ورسېدم. هغه چرتي مالومېده او خپره يې زېره زبېنلې وه چې هډو د وينې خاڅکې په کې نه مالومېده. شونډو يې پتري نيولي وو او پر مخ يې کمزورې خوله راماته وه او.....

باغچې ته پورته شوو. په سترگو يې رنې اوبنکې د مرغلو پشان وځلېدې. لاسونه يې غاړې ته راواچول چې په دې کې نابره يو متور سړی چې لنډه ونه او شخ برېتونه يې درلودل او له ډېره قهره او غضبه يې په اوبنکو کې څگونه له ورايه مالومېدل، لور په لاس باغچې ته را ننوت. بنکلا بې اختياره چغه کړه. په لېچو کې مې ټينگه ونغښته. له خوبه رابېدار شوم. گورم چې بالښت مې په غيږ کې ټينگ نيولې او په دې شپبه کې ناڅاپه مې ذهن ته د بنکلا د لومړۍ ورځې خبره راغله چې ويل يې:

«کتوری درواخله، په دې اوبه وڅښه لکه چې ډېر تری شوی يې؟»

لیونتوب

له لیونی نه وپوښتل شوه : چا سره مینه لری ???
لیونی ویل خپلی معشوقی سره!
پوښتنه یی وکړه معشوقه د څوک ده ???
ویل یی معشوقه نلرم....!
ویی خندل او پوښتنه یی وکړه : د معشوقی د پاره د
څه کار کولی شی ???
ویل یی د هونبیارانو په شان نه کیږم ، نامردی نه
کوم ، خیانت نه کوم ، لری نه ورنه ځم. وعده نه
ماتوم ، دروغ نه وایم ، او همیشه به مینه ورسره لرم.
خفه کوم یی نه ، غمخوار به یی پاتی کیږم ، بی
وفایی نه ورسره کوم ، تنها یی نه پریږدم.....!
پوښتنه یی ورنه وکړه : که چیری تا تنها پریږدی ،
که چیری تاسره مینه ونه لری ، که چیری تاسره
نامردی وکړی ، او که چیری تا یوازی پریږدی نو
بیا ؟؟؟؟

له سترگو یې اوښکې راغلی او ویی ویل :
که داسې نه وای نو زه به ولی لیونی کیدم.....!!

او دیار دیدن تخت ته خاته دی
چی جدا کیږی سړی خیر ته کینوینه.

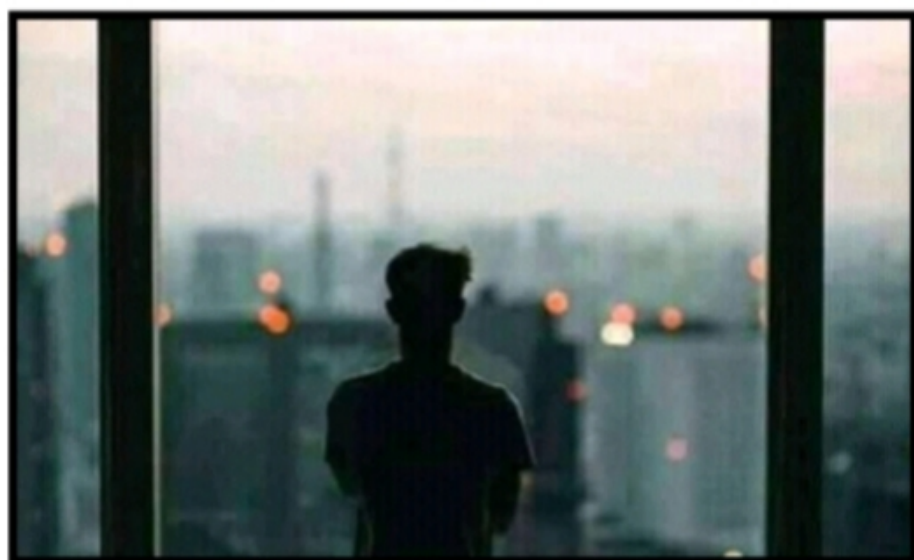

د يوی يتيمې لور کيسه.

يتيمې انجلې له خپلې بودې مور سره ژوند کاوه، وروڼه يې نه درلودل له پېغلټوب وروسته يې د کاکا زوی ورباندې جرگه وکړه. د انجلې مور هم پدې خاطر خپل رضایت وښوده او خپله لور يې د لپوره زوی ته ورکړه چې لور به مې راسره نژدې وي کله کله خو به مې خدمت ته رامنډه کوي. کله يې چې لور واده شوه نو د خوانبې، خسر، او ايندرورگانو لخوا ورباندې ظلمونه شروع شول هر وخت به يې ورته ناحقې سپکې سپورې کولې. خو انجلې به هغوی ته هيڅ نه ويل خپلې مور کره به راغله او د مور غېرې ته به ورولوېده په چغو چغو به يې ژړل او د ورباندې شوو ظلمونو کيسه او شکايت به يې ورته کوه مگر يو وخت داسې راغی چې د يتيمې انجلې بودې مور د مرگ پر بستر پرپوته. د ځنکدن وخت يې و انجلې ورته وويلې چې مورجانې که ته مړه شې بيا به زه خپل شکايت چاته کوم؟ خپل زړه به چاته سپکوم؟ د خسرگنې د خلکو نادودې به مې چاته بيانوم؟ مور يې ورته په ځواب کې وويل

چې هر کله دې زړه تنگېده هغوی درباندي ظلم کوه نو زما کور ته راځه اودس کوه او دوه رکعته لمونځ کوه بيا خداى ج ته د دوى نه شکايت کوه . انجلى هم وعده وکړه او د مور له مرگ نه به يې وروسته همداسې کول . يو وخت ورباندي يې خسر گنى شكي شوه خپل زوى ته يې وويل چې ستا بڼځې خپل کور کې کوم يار نپولى څنگه له دې خوا خفه لاره شي او له هغې خوا خوشحاله راځي . زوى يې لار او د خپلې خواښې کور کې پټ شو يو ډېر ځنډ وروسته يې بڼځه راغله دروازه يې قلف کړه اودس يې وکړ او لمانځه باندي ودرېده خو کله يې چې لمونځ خلاص کړ . خداى ج ته يې لاسونه لپه کړل او په ژړا يې شروع کړه . چې خدايه ته مې خواښې او خسر ته لارښوونه وکړې چې نور ماسره جنگ ونکړي ! ته مې ايندرور گانو ته هدايت وکړې ! خدايه خاوند مې ډېر ښه انسان دى مگر هغه غريب د خپلې کورنى تر تاثير لاندي راغلى . خدايه ! که ته رانه په همدې حالت خوښ يې خو زه هم خوشحاله يم او که نه يې خوښ نو له ما راضي شه خدايه زه بې له تا بل څوک نلرم زما مرستندوى شه . خاوند يې چې دا حالت ټول له کړکې څاره نو ژر يې دروازه ټک ټک کړه بڼځې يې دروازه ورخلاصه کړه .

خاوندې يې غېږ کې ونېوله او پر تندي يې ښکل کړه
دواړه راغلل خپل کور ته خاوند يې د کورنۍ غړي ټول
راتول او د سترگو ليدلی حال يې ورته وويلې ټولې توبې
وويستې او له انجلۍ يې بخښنه وغوښته او دا يې هم
ورته وويل چې نور به څوک دومره هم درته نه وايي چې
د سترگو د پاسه دې بانه دي. بېگاه ته انجلۍ خوب
وليدې او په خوب کې ورته وويل شول چې خپلې مور
ته دې لس کاله شکايت وکړ هيڅ ونشو مگر ماته دې
لس ورځې شکايت وکړ ستا ژوند مې بدل کړه

د شيخ سليم کيسه

شيخ سليم کيسه کوی چې زه خوان وم اوپه دې جومات کې مې د علم ترلاسه کولو په نيت واورول، له جومات سره نښتې يوه خونه ده په هغه کې به اوسيدلم..دی وايي:

يو وخت زه سخت وږی شوم، دوه شپې مې هيڅ نه و خوړلې، دريمه شپه مې هم څه پيدانکړل او له چانه سوال کول مې هم زړه نه غوښتل، سهار دې حالت ته ورسيدلم چې دخان په هلاکيدلو ودارشوم، له خانه سره مې وويل چې اوس نوهغه وخت ده چې د ژوندي پاته کيدلو له پاره شرعا مردار خوراک هم رواده اوله چانه دومره شی غلا کول هم روا دي چې لوږه پرې لرې کړم، نوله خانه سره مې غلا خوښه کړه.
دی وايي،

د دې سيمې کورونه ټول پخواني، ډير گن او له يوه بل سره نښتې جوړ شوې دي، که ديوه کور بام ته وخيږې دکورونو په بامونو باندي دمحلې پای ته هم تللی شي.

شيخ سليم وايي دخپلې خونې بام ته وختلم اوبيا
 ورسره کور ته ور واښتلم، په کور کې ښځه وه له هغې
 مې خان پټ کړ ورسره بل کور ته ورغلم، هغه کور
 خالي و او ورښکته شوم، چې ښکته شوم دپخو خوړو
 بوي مې حس کړ، له ډيرې لوږې هغه بوي دمقناطيس
 په خیر پخلنځي ته ورکش کړم، هلته پو گرم ديگ
 ايښی و، سرمې خلاص کړ په هغه کې توربانجان پاخه
 ايښې وو چې منځونه يې له غوښې ډک وو، يومي
 راوکيښ، هغه ډير گرم و خو زه له ډيرې لوږې په گرمو
 او سرونه وم،

خوله مې پرې ولگوله چې يو دوه ځله مې په خوله کې
 اړاوه په دې وخت کې مې سر ته دين او عقل راغلل....
 له ځانه سره مې وويل:

د ديني علم طالب يې، په جومات کې اوسې، پردي
 کورته پټ راغلی يې او دغلا خواړه خورې؟
 گوله مې بيرته وغورځوله تيز له کوره ووتلم او په منډه
 مې جومات ته خان ورساوه، هلته زموږ استاد دطالبانو
 حلقې ته ناست و او درس يې ورته ويلې،

زه هم ورته کينستلم خوله ډيرې لوږې په دې نه
 پوهيدلم چې څه وايې، لير خند وروسته درس خلاص
 اوشاگردان رخصت شول،
 زه لا ناست وم چې استاد ته يوه ښځه راغله، هغه
 مکمله په پرده کې وه داستاد خواته کينستله، څه
 خبرې يې ورته وکړې خوما وانه وریدلې، استاد زه
 ور وغوښتلم او راته ويې ويل: ته واده غواړې؟ ماورته
 وويل: زه په جېب کې دومره پيسې نلرم چې ځان ته
 وچه ډوډۍ پرې واخلم واده به په څه شي گوم. استاد
 وويل: دښځه وايې موږ دلته له بله خايه راغلي يو
 اوهيڅوک هم نه پيژنو، څه موده مخکې مې ميړه مړشو،
 دهغه کور او معاش ماته راپاته شوو، زه بل څوک نلرم
 يوسپين ډيری تره لرم هغه دجومات په کونج کې چې
 ناست ده هغه هم هيڅ نلري له ماسره اوسې، دښځه
 وايې چې زه غواړم په حلاله نکاح ميړه وکړم، څو له
 بدنظره خلکو ځان وساتم، استا دراته وويل:

که واده غواړې دابڼخه درته کوم او مهر يې زه درته پرې
کوم، شيخ سليم وايې ما استاد ته وويل چې داسې وي
بيايې غواړم....

استاد سمدستي دهغې تره راوغوښت دوه شاهدان يې
هم پيدا کړل اوپه جومات کې يې نکاح راوترله، له نکاح
وروسته يې راته وويل اوس خپل کورته ولاړشې،
ما بڼخه له لاسه ونيوله اودهغې کورته ولاړو. کور ته چې
ننوتلو بڼخې له مخه پرده لرې کړه،

هغه بيخې خوانه او خورا زياته بنايسته وه، چې کورته
مې وکتل هغه کور و چې لير مخکې زه په غلا ورته
راوښتی وم!! بڼخې راته وويل چې ډوډې خورې؟

ماورته وويل هو خورم يې، هغې خواړه راوړل اوزما مخته
يې کېښودل، زه دالله قدرت او عجيب شان ته حيران
پاتې وم، بڼخې راته وويل: ډير خواړه توربانجان مې له
غوښې سره پاخه کړې دي، خو عجيبه ده نه پوهيږم
څوک دلته راغلې دي له يوه نه يې يوه گوله خوړلې ده!
شيخ سليم وايې:

ما ما ته ژړا راغله او په ژړا ژړا کې مې ټوله کیسه هغې
ته تېره کړه، هغه هم حیرانه شوه، بیا یې وویل:
د الله (ج) عجیب شان ته گوره! تاله یوې گولې بانجانو
چې درته حرام ؤ، ډډه وکړه، اوس الله تعالی هغه ټول
بانجان، هغه کور او ورسره د هماغو کور بنځه ټول درته
حلال وگرځول!

د دغې ښکلې او د پند څخه ډکه کیسه زما گران پلار
جان لیکلې وه چې تاسو ته مې په لیکلې بڼه وړاندې
کړه

قاری صاحب طالب جان

خوندوره زده کړه:

ليکونکې روح الله روحانی

يو عالم خپل شاگرد ته وويل :

خو کاله کيږي چې ماسره درس وايي؟

شاگرد ورته وويل؛

درې دېرش 33 کاله کيږي چې تا سره يم،

استاد:

خه شی دې زده کړل؟

شاگرد وويل اته 8 مسئلې مې زده کړي.

نو استاد حيران شو،

له لږ څنډ وروسته يې وويل هغه اته مسئلې کومې دي؟

شاگرد:

لومړۍ مسئله:- خلکو ته متوجه شوم چې هر يو

شخص يودوست لري خو کله چې قبر ته داخلېږي هغه

دوست ورڅخه لاس په سر شي نو ما کوشش وکړ چې د

حساناتو او نېکيو ملگری شم چې قبر ته راسره ننوزي.

دوهمه مسئله:- په دغه آيت (واما من خاف مقام ربه ونهى

النفس عن الهوى فان الجنة هي الماوى), ما هم د الله مقام عالي وگڼه او د نفس هوا او هوس می پرېښوده او د جنت له پاره مې تيارى وکړ.

درېيمه مسئله:- خلکو ته متوجه شوم, هر هغه شی چې ورته ارزښت لري هغه ساتي او حفاظت يې کوي, نو د الله جل جلاله دا وينا (ما عندکم ينفد وما عند الله باق) / کوم شيان چې له تاسو سره دي هغه خلاصیږي اما د الله پاک سره هرڅه پاتې او باقي وي) نو هر قيمتي شی چې مې تر لاسه کول الله پاک ته مې ورسپارل چې راته يې وساتي.

څلورمه مسئله:- خلکو ته مې فکر شو چې پر مال, نسب, منصب او ... فخر او غرور کوي, نو ما د الله جل جلاله دا وينا (ان اکرمکم عند الله اتقاکم) / تاسو کې الله ته هغه شخص معزز دی چې پر هېزگار وي)

نو ما هم زور او توان په تقوا کې مصرف کړ چې الله پاک ته ښاغلی شم.

پنځمه مسئله:- خلکو ته مې وکتل چې یو له بل سره د الله پر نعمتونو حسد او کینه کوي، نو دا الهي وينا (نحن قسمنا بینهم معیشتهم فی الحیاة الدنیا / موږ د انسانانو منځ کې د ژوند برخې تقسیم کړي) ته متوجه شوم نو حسد مې پرېښود.

شپږمه مسئله:- خلکو یو بل وژل راوژل، یو پر بل یې تجاوز او ظلم دشمنیانې کولی، نو د الله پاک دا ایت چې (ان الشیطان لکم عدو فاتخذوه عدوا / شیطان ستاسو دښمن دی، د دښمنۍ لاره ورسره غوره کړئ) نو د خلکو سره دښمنی مې پرېښوده او شیطان مې خپل اساسي دښمن وباله.

اوومه مسئله:- خلک مې ولیدل چې د رزق په حاصلولو کې دومره خپل نفس ذلیل کړي، ان تر دې چې حرام او حلال باک هم نه گڼي،

نو ما ته دالله پاک دا وينا(وما من دابة في الارض الا
على الله رزقها / د ځمکې پرمخ د هر ساکنې او ذی روح
د رزق ذمه او ضمانت الله کړی دی) راپه یاد شوه نو پوه
شوم چې زه هم یو له دې ساکنو څخه یم. نو دالله پاک
حق چې پرما دی هغه مې قبول کړ او زما چې کوم حق پر
الله دی هغه (جل جلاله) ته مې وسپاره.

اتمہ مسئلہ:- خلک مې ولیدل چې د خان په شان
مخلوق باندي تکیه او اعتماد کوي. څوک پر خپل مال،
څوک پر خپل اولاد، څوک پر خپل قدرت . نو ماته دا
ایت (و من یتوکل علی الله فهو حسبہ / څوک چې پر
الله توکل او تکیه وکړي هماغه ذات یې کافي دی) راپه
یاد شو، نو پر مخلوق مې توکل پرېښوده او پرخالق جل
جلاله مې توکل وکړ.

پای

يوډيره عجيبه اودپنده ډکه کيسه

ميرې ته (ميرتانه) هم باربار درواغ نه شی زغملی او درواغ ويونکی ميرتون ته د مرگ سزا ورکوی

ابن قيم رحمه الله وايي د يوې ونې سيوري ته ناست وم ، يو ميرې مي وليد چي دلته نژدې روان و او غوښتل يي چي پروت د ملخ وزر له خان سره يوسي . کله چي د وزر په ورلو ونه توانيدی نو تېز لاری غار ته ننوت له هغې خوا يي د مېريانو لښکر را وايستی ، کله چي دوی وزر ته نژدې شول ما وزر ترې را پورته کړ

دوی ډېر وگرځيدل خوشی يي ونه موندی ، له ستړيا وروسته غار ته ننوتل خو يو ميرې لاگرځيدی ، فکر کوم هماغه لومړی ميرې وه ما هم وزر ورته کينبود ده چي وزر وليد بيا تېز لار خو دا خل يي هلته خنډ وکړو فکر کوم هغوی ته يي قناعت ور کاوه

ځکه اول ځل يې خبره رشتيا نه شوه خو دا وار د اول په
څيرمير بيان نه وه
بلکي لږ راووتل

ما هم د ملخ وزر بيا پورته کړ
دوی ډېر وگرځيدل ستري شول او ولاړل خو يو مېړی بيا هم
گرځيدی فکر کوم هماغه مېړی و هچي دوی يې دوه ځله
راوغوښتل

ما بيا وزر مخي ته ورته کيښود
کله چي يې وزر وموندی بيا په بیره لاری خو داخل
یې بيخي ډېر وخنډېدی فکر کوم هغوی بيخي قناعت نه
ورسره کاوه ځکه دا دوهم ځل و ه چي خبره يې دروغ شوه
دا وار اوه مېړيان ورسره راووتل
ما هم د تېر په څير وزر ترې را واخيست
هغوی ډېر وگرځيدل
پوه شوم چي دوی هماغه مېړی ته ډېر په قهر شول، پر
راتول شول

او مېړی يې ټوټه ټوټه کړ، سر اوپښی يې ترې بېل کړې (ولا
حول ولا قوة إلا بالله)

ما د دوی مخته وزر کيښود دوی چي وزر وموندی بیرته
پر خپل ملگري را غونډ شول معلومېدل چي ډېر غمجن
ول او پر خپله کړنه سخت خواشيني وو خو وخت يې
له لاسه ووت

ابن قییم وايي سخت خفه شوم چي دا مي څه وکړل !؟
له پرېشانی څخه تنگ شوم او له خپل استاد ابن
تیمییه څخه مي وپوښتل چي ما خو داسي وکړل
هغه راته وويل تاته به الله تعالی بښنه وکړي خو گوره
چي بل وخت داسي ونه کړې

, او کومه کيسه چي دي وکړل نو سبحان الله
پاکي ده هغه ذات لره چي ميږيانو ته يې هم د دروغو
قباحت ښودلی

اسلام هم دروغ نه شی زغملی او وويونکی ته يی منافق
وايي او دروغ کبیره گناه ده.

پای

زه څنگه مسلمان شوم؟

غلام عمر عبدالله

يوې ويب پاڼې د يوه رومانيايي کس، د اسلام راو وړلو
عجيبه کپسه ليکلې ده؛

نوموړی وايي:

زه په ۱۹۹۳ کال کې له رومانيا څخه ترکيې ته په
سيلاني سفر ولاړم.

زموږ سياحت يو داسې کلي ته ورسېدی چې هلته کوم
هوټلونه او د شپې تېر لپاره ځانگړي ځايونه نه وه.
موږ له يوه کليوال څخه پوښتنه وکړل، ايا دلته کوم
هوټل او د شپې تېر ځای شته؟

کليوال راته وويل: دلته هوټل نه شته، مهربانه وکړئ
زما سره کورته ولاړ شئ.

زه او مېرمن مي له کليوال سره روان او کورته ورسېدلو،
په کور کي زموږ په نظر د اوسېدلو يوه خونه او وړوکي
پخلنځي راغی.

پنځه ماشومان او دوه بوداگان په کور کي ناست وه.
کوربه په ډېره تواضع او ميني سره زموږ خدمت کاوه او
د ماخستن ډوډي يې راته تياره کړل.

له ډوډي خوړلو وروسته کوربه راته وويل: ته او مېرمن به
دي په همدې اطاق کي ويده شئ موږ به په بلي خوني
کي ويده شو.

کله چي سهار شو ما غوښتل له خوني څخه ووځم او د
کوربه له خدمت او مېلمه پالني څخه مننه وکړم.

کله چي د کور انگر ته را ووتلم گورم چي کوربه له خپلي
ټولي کورنۍ سره په داسي حالت کي تر وني لاندي شپه
تېره کړې وه او د اوسېدلو خونه يې موږ ته راخالي کړې
وه چي هوا هم ډېره سره وه.

ما کوربه ته وويل: ته لېونی يې؟، تا ولې داسي وکړل چې
له ماشومانو سره دي شپه تر وني لاندې تېره کړل؟
کوربه راته وويل: نه! زه لیونی نه بلکه مسلمان یم!

او په اسلام کي د مېلمه ډېر ستر حقوق دي او زه يې په
همدې امر کړی وم کوم چې مي ستا په مقابل کي ترسره
کړل.

مېرمني مي وژړل، او ويې ويل: دا څه ډول دريځ او مېلمه
پالنه ده!

په غربي ټولنه کي خو څوک د خپل اولاد او نږدې
خپلوانو لپاره هم دومره سختي او تکليف نه تېروي.

په رښتيا چې همدا هغه واقعي اسلام دی، نه هغه اسلام
کوم چې موږ يې په اړه له غربي رسنيو څخه اورېدلي
دي.

د کور له خښتن څخه مي غوښتنه وکړل، څنگه کولای
شم چي اسلام وپېژنم؟!

د کور خښتن راته وويل: که غواړې چي اسلام وپېژنې
اسلام په قران او نبوي سنت کي مطالعه کړه.

د اوسنۍ مانې په مسلمان کي اسلام نه شې پېژندلای.

د کور خښتن يو ژباړل شوی قران او د رسول الله صلی
الله د احاديثو يو ژباړل شوی کتاب راکړ.

د کور له خښتن څخه مو مخه بڼه وکړل او د اسلام د
مطالعه کولو لپاره مو هغه څه رانيول کوم چي د کور
خښتن يې سپارښتنه راته کړې وه.

دوې مياشتي مي نوري هم په ترکيه کي تېري کړلې او
کله نا کله به د هم هغه کور خښتن ته ورتلم او د ځينو
مسائلو او اسلامي موضوعاتو

په اړه به مي پوښتني ځيني کولې او هغه به هم په ډېره
مینه مرسته راسره کول.
الحمدلله!

له دوي مياشتني مطالعې وروسته الله تعالی زه او زما
مېرمن د اسلام په سپېڅلي دين مشرفه کړلو او د کفر له
تاريکۍ څخه يې د اسلام او ايمان رڼا ته راوايستلو.
کله چې د ترکيې له سفر خپل هیواد رومانیا ته راستون
شوی يم، له هغه وخت تر اوسه د اسلام په دعوت او
خدمت مصروف يم.

الحمدلله!

د اسلامي مرکز، دعوت او نشراتو په وسيله زما په لاس
زرگونه انسانان د اسلام په دين مشرفه شوي دي.

نو ما هم ځکه د خپل اسلام راوړولو عنوان داسي ټاکلی
دی: کوربه چې کله تر اوني لاندي ويده شو، نو له امله
يې زرگونه انسانان په اسلام مشرفه شول.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**